

man maatte have for den nuværende høie Regjering, dog for Svæbelsen af de Principer, som for os ere de væsentligste, de vigtigste, til det Yderste maa støtte den Modstand, som nu reises mod de Herrers Paaftand, nemlig Paaftanden om en parlamentarisk Regjering. Jeg spørger det ærede Medlem, hvem har reist denne Modstand mod de Herrers Paaftand, hvem er det, som har løftet det Banner, under hvilket Valgkampen sidst foregik i Landet? Jeg spørger: Er det ikke det nuværende Ministerium? Har ikke det ærede Medlem erkendt, at, saa længe der forelaa Tvist om det, som for os saavel som for de Herrer af Flertallet er det væsentlige Princip, saa længe kunde ikke Spørgsmaalet om Sympathi eller Afesympathi for den nuværende Regjering være det Afgjørende, men saa længe maatte Modstand reises til det Yderste? Og jeg spørger: Er det en konsekvent Optræden af det ærede Medlem, naar han nu, uden at det Mindste er givet om, at disse Anskuelser ere bortfaldne, dog søger at gjøre en Stemning, som jo virkelig er en Sympathi eller Antipathi imod den nuværende Regjering, til det afgjørende Lod, som nu skal lægges i Bægisfaalen?

Scavenius: Jeg benægter, hvad den ærede sidste Taler nu fremstatter, jeg paaftaar, at der er fuldkommen god Konsekvens i den Maade, hvorpaa jeg stillede mig sidste Gang og nu. Dengang, da jeg udtalte, hvad den ærede Taler oplæste, hvilket jeg fuldkomment staa ved, var der fra det forenede Venstres Side stillet et Forslag om at negte Behandlingen af Finantsloven, det vil sige, et Forslag, der gik ud paa at erklære for Kongen og Folket: Vi ville ikke forhandle med den nuværende Regjering. Hvis det forenede Venstre nu i dette Dieblik efter de nye Valg havde stillet sig paa samme Maade, skulde jeg sikkert ligeledes være funden paa det samme Standpunkt, hvorpaa jeg da stod; men det forenede Venstre har indladt sig paa en Forhandling med den høie Regjering, det har i Gjærningen vist, hvad det saa end har sagt — for mig kommer det an paa Gjærningen; thi Intet er mig ligegyldigere end Ord — at det vilde forhandle med den høie Regjering. Jeg har aldrig forlangt, at Venstre skulde slutte sig til Regjeringen og støtte den; thi jeg betragter det som enhver lovgivende Forsamlings Ret, at forandre Lovforslagene i den Retning, den selv ønsker, og negte de Lovforslag, mod hvis Principer den er fjendtlig stemt; men paa den anden Side betragter jeg det ganske vist ogsaa som dens Pligt at forhandle med Regjeringen og da først og fremmest om de Bevillinger, som ere nødvendige for Administrationens Førelse. Jeg ser ikke rettere, end at det forenede Venstre for Dieblirket har stillet sig saaledes, at det vil forhandle med Regjeringen, først og fremmest om Finantsloven, men jeg ser ogsaa tydelig, at denne Stilling, med det forenede Venstres Billie

eller imod dets Billie, ikke af dette Parti vil kunne holdes længe, naar den nuværende Regjering bliver siddende denne Rigsdagssession ud; thi der ligger en vis nødvendig Konsekvens i de foregaaende Begivenheder, og disse ville føre Partiet til at gjøre en saa systematisk Opposition imod Regjeringen, at vi risikere den 1ste April næste Aar at sidde fast i en saadan Stilling, at man bliver nødsaget til at gjøre Skridt, som jeg i ethvert Tilfælde betragter som i høieste Grad beklagelige. Da Leiligheden derfor er given — jeg har ikke søgt den — saa finder jeg det overensstemmende med min Pligt, at støtte en Adresse, der maatte kan have den Virkning, at en anden Regjering kan komme til at forhandle med dette Thing, og vi derigjennem maatte — Mere kan intet Memesse sige, og jeg heller ikke — undgaa de førgelige Følger, som jeg ikke kan Andet end opfatte, at der vil fremkomme derved, at den nuværende Situation fortsættes endnu et halvt Aar.

Solstein-Ledreborg: Jeg kan slutte mig til, hvad der blev yttret af det ærede Medlem for Præstø Amts 1ste Valgkreds (Scavenius), at det bestandig beror paa en Misforstaaelse, naar man nu taler om Konflikt. Nu er der i dette Dieblik en Stilstand; den kan bringe til en Forhandling, men den kan ogsaa bringe til Konflikt og Kampe igjen, naar man vil det. Det er det Sidste, jeg ikke vil, og som jeg ogsaa vilde ønske, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds heller ikke vilde. Jeg har aldrig sagt, at jeg igjennem Lytt og Lyndt stod paa Regjeringens Side, jeg har sagt, at, hvor godt vi end kunne virke sammen i forskjellige Spørgsmaal med Venstre, naar den daværende Konflikt var forbi, saa vare vi deres Modstandere, saalænge den varede, men denne Konflikt er forbi. Det dreiede sig dengang om Finantslovens Overgang til 2den Behandling, men denne Konflikt er hævet, dengang Finantslovens Overgang til 2den Behandling fandt Sted. Om der kan komme nye Konflikter, er et helt andet Spørgsmaal, men den vil jeg helst undgaa. Jeg vil gjøre det ærede Medlem opmærksomt paa, at jeg har været en Modstander af det parlamentariske System, og er det ogsaa endnu. Lige saa vel som jeg giver alle de Herrer paa den anden Side Ret til at være Tilhængere af det parlamentariske System, lige saa vel beholder jeg min Ret til at være Modstander deraf. Jeg er først og fremmest — og det er det, der leder mig i denne Sag — en Tilhænger af det monarkiske Princip, men det er ogsaa min faste Overbevisning, at man ikke gaaner det ved at bringe Konflikter tilveie og ikke gjør Sit for at undgaa dem, thi lad os erindre, hvad jeg ogsaa før tillod mig at bemærke, at det monarkiske Princip ogsaa kan trænge til at styrkes. Jeg tillod mig allerede i Efteraaret at sige til de Herrer lige overfor — jeg tror, det blev noget